

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΟΥ ΠΑΓΑΝΙΝΙ

Μικθριαμβευτική εμφάνις του περιφήμου βιολιστή στη Φερράρα.—'Ο λόρδος Μάντλεστον και η μίς' Αραμπέλλα.—Το πάθημα του Παγανίνι και η έκδικήσ του.— Συμπλοκή άγρια μέσα στο θέατρο.— Δύο δραματικά επεισόδια της ζωής του.—'Η ώραία Φλωρεντινή και η μυστηριώδης εξεχφάνις της.—'Ο Παγανίνι δεσφότης ο' Έναν πύργου της Ίσπανίας.— Γύρω από το λειψανο του μεγάλου καλλιτέχνη.

"Ένα μεσημέρι του Ίουλίου του 1837 μιιά γρήγορη ταχυδρομική άμαξα με τέσσερα άλογα έφθασε στη Φερράρα και στάθηκε στην πόρτα του μεγαλειέτουρου ξενοδοχείου. Ένας ηλικιωμένος Άγγλος και μιιά χαριτωμένη κοπέλλα κατέβηκαν από τ' άμάξι και κατέκλισαν με έρωτήσεις τον ξενοδόχο : «— Βρίσκειται ακόμη εδώ ; Μήπως ήρθαμε άργά ; Έχουμε ακόμη καιρό ; » «— Μά ποιος, κύριε, ποιος ; » έλεγε ο ξενοδόχος. «— Άχ, για τον Παγανίνι πρόκειται, το θείο καλλιτέχνη, τον έξοχο βιολιστή, που θα τον άκουγε σήμερα ή εϋτυχισμένη Φερράρα, άπάντης ή κόρη. Μήπως ήρθαμε κατόπιν εορτής ; » 'Ο Ίταλός ξενοδόχος καθήσυχασε τους νέους πελάτας του : "Ολη γιορτή επρόκειτο να δοθη άκριβώς το βράδυ έκεινο. 'Ολη ή πόλις ήταν σε κίνηση. 'Ο Άγγλος έδωσε χρήματα να του άγοράσουν δυο καλές θέσεις στο θέατρο και έτριβε τα χέρια με άχαρίστησιν : ή μίς' Αραμπέλλα ήταν κατενθουσιασμένη.

Κατά την εποχή έκείνη ο Παγανίνι ήταν στο ζενιθ της δόξης. "Ολη ή φιλόμουση Εϋρώπη μιλούσε γι' αυτόν. Μόλις έγεινε γνωστό ότι θα δώση συναυλία στη Φερράρα, μαζεϋτηκαν από παντού θαυμασάτι του. Και άλλθεια έπρεπε να έπαφίληθη κανείς της; εύκαιρίας, γιατί ο μέγας τεχνίτης συνήθιζε να κρύβεται μακριά από τον κόσμο βδομάδες και μήνες όλόκληρους, χωρίς ν' ήξεη κανείς που και πότε θα ξαναπαφνί. Έξαφνα φανερωνότανε στην τάδε πόλι, έδινε μιιά ή δυο συναυλίες και πάλι δρόμο, σάν τον Περιπλανώμενο Ίουδαίο. Είχε γίνει ο μουσικόφ-φάντασμα, ή πλανώμενη άνησουλία, σωστός θρύλος... Ήταν λοιπόν δικαιολογημένη ή χαρά των δυο Άγγλων, που είχαν ταξειδέψει από το Λιβόρνο για ν' άκούσουν το μαγικό βιολί...

Άσφυκτική ήταν ή συρροή της βραδείας έκείνης στο θέατρο. "Ολοι περιέμεναν τον έβδομο καλλιτέχνη για να τον θαυμάσουν και να τον άποθεώσουν. Άλλά! σήμερα ένα έκτακτο γεγονός, μιιά κατοχυρία κατέδωξε το μουσικό : Σάν σιιά σατανική ή ισχυρή μορφή του Παγανίνι έβγήκε από τα παρασκηνία. "Ολοι κρατούσαν τις άναπνοές τους. Για το περίεργο της μορφής του ήταν όλοι προδιεσθεμένοι. Ήσαν τή λιγνή φυσιογνωμία του, τα όχρα μάγουλα, τα βροστωχάτα μαλλιά, τα ζωηρά μάτια που έβγαζαν φλόγες, τα σκοτεινά φρύδια, το σκοπιτικό χαμόγελο. Είκόνας του Παγανίνι ήταν κρημασμένες σε όλα τα καταστήματα. Άλλά σήμερα συνέβη κάτι άπροσδόκητο : 'Ο καλλιτέχνης είχε πατήσει από άπροσεξία ένα καρφι και είχε πληγωθεί στο δεξι πόδι. "Όταν λοιπόν παρουσιάσθηκε στη σκηνή, άντι να προχωρήση έλιμφορός, έφτασε στο άναλόγιο σιιά σιιά και άπελπιστικά κουτσαίνοντας. Τούτο επροκάλεσε εϋθυμία στους θεατάς και άντι να τον χειροκροήτουν, άρχισαν πρώτα να γελούν κρυφά και πνιχτά, έπειτα όμως δυνατά. Μέσα στο θέατρο εκυριαρχούσε ένας παρατεταμένος γαγχασιμός ! 'Ο Άγγλος και ή κόρη του για να φέρουν αντίδρασι έχειροκροτούσαν, άλλα τούτο έχειροκροτεση την κατάστασι και ο θόρυβος πειά ελγε γίνι με ράλος. Έξαφνα όμως, σάν από μαγεία, έτελείωσαν όλα. 'Ο Παγανίνι έπήγε το βιολί στα χέρια του και τ' άκούμπησε στον ώμο του. Το δόξαρι κινήθηκε επάνω στις χορδές, σάν έξιος άστραπόβολο, κι βγήκε μιιά νότα τόσο γλυκιά, τόσο έξαισία, άλλα συγχρόνως τόσο έντονη και καθαρή, όστε άμέσως νεκρική σιωπή κατέλαβε όλ το άκροατήριο. Βυζαθήκανε όλοι ι.. Σάν άστρο λαμπρο κρότησε λίγη ώρα ο μαγικός έκείνος ήχος, και έπειτα—όσαν τα δάχτυλα ήγγιξαν τις χορδές— αναλύθηκε σε βροχή άλλων τόνων, γλυκών και καθαρών. Ήταν σάμπως το λαμπρό έκείνο άστρο να έπεφτε στη γη διηρημένο σε χίλια κομμάτια. 'Ο Παγανίνι έπαιξε με θεϊκή μανία, με πάθος. Με το βιολί του έμμειτο όλόκληρη δρχήστρα ! Οι άκροατάι μόλις άνέσπναν. "Ολα τα μάτια ήταν μαρρωμένα στη χλωή έκείνη και ύποβλητική μορφή, σά μαγνητισμένα...

Το κομμάτι είχε τελειώσει πειά, άλλα το κοινό έμεινε ακόμη σιωτηλά και μαγεμένο. "Όταν όμως ο Παγανίνι, χαμηλώνοντας το κεφάλι έχαιρέτησε με το διαβλικό του έκείνο χαμόγελο, ο θόρυβος της επιδοκιμασίας πέρασε κάθε όριο. Έξαλλοι άλάλαξαν, χειροκροτούσαν, ξεητωκραυγάζαν. 'Ο καλλιτέχνης είχε έκδικηθεί με τρόπο γυθενικό : Είχε θριαμβύσει και τους είχε αναγκάσει να τον προσκυνήσουν. Και όμως δεν το βρήκε άρκατό. Ήσαν ακόμη πειραγμένοι ο Παγανίνι : ήθελε και με άλλιν τρόπο τα έκδικηθη. Άκούμπησε το βιολί στον ώμο και ήσαν έτοιμος να ξαναπαίξει. Νεκρική σιγή, όπως πρώτα. Έξαφνα, από το βιολί βγήγε φωνή... γαιδάρον με τρομαρή έπιτηδειότητα ! Ήταν ένα τέκιο γκρόρισμα που κι αυτός ο όνος δα θα μπορούσε να βγάλη φυσικότερο ! Κατάπληξ στο άκροατήριο ! 'Ο καλλιτέχνης έχαιρέτισε πάλι με κλί-

σιν της; κεφαλής, χαμογέλασε σατανικά ως συνήθως, και ειπε : «— Αυτό για έκείνους που γελοΰσαν στην αρχή ! »

Πολλοί βόηκαν την προξί δικαία και ασπή. Οι παρισσότεροι όμως θύμωσαν, αγανάκτησαν και ξεσπασαν σε άτοδοκιμασίες. Κυρίως οι παρευρεθέντες κάτοικοι της Φερράρας έπήσαν το άσπειο για προσβολή εναντίον των, ειδικώς άπειθυνομένη, γιατί άνεκαθεν οι κάτοικοι των περιχώρων τους έλεγαν όνους και τους επείραζαν με γκρόρισμα... Άποτέλεσμα ήταν να διαιρεσθιν οι άκροατάι σε δυο στρατόπεδι και το θέατρο να γίνη πεζιον μάχης, με άρκετούς τραυματίας. Τέλος ή άστυνμία κατόρθωσε με κόπο να έπαναφέρη την τάξη, ν' άδειάση το θέατρο, και οι δυο Άγγλοι έγύρισαν στο ξενοδοχείο τους στραπαταρσιμένοι.

'Ο Άγγλος ήταν ο λόρδος Μάντλεστον, ένας από τους πλουσιώτερους ευγενείς της πατρίδος του. Φιλόμουσος και αυτός και ή κόρη του, περιηγούμενοι την Ίταλία πέρασε στο μαγικό δίχτυ του Παγανίνι. "Όπου φανερωνόταν ο θαμνόνος καλλιτέχνης, έκεί βρισκόντουσαν και οι δυο θαυμασάτι του. Με γναυία χρηματικά ποσά είχαν κατορθώσει να κάμουν συλλογή από άντικειμενα άνήστονα στο θείο βιολιστή. Δυστυχώς ή πηγή αυτή δεν ήταν άφθονη, γιατί ο Παγανίνι δεν έφερε μαζί του πολλά πράγματα. Ένα βαλιτσάκι με τα ρούχα του και τη θήκη με το βιολί του, έργο του Γκουαρνερί. Το μεγαλειέτορο παράκιο του λόρδου και της κόρης του ήταν ότι άν και είχαν κάνει τόσες θυσίες, δεν είχαν κατορθώσει ακόμη να φτάσουν μέχρι του Παγανίνι, να μιλήσουν μαζί του. Ήταν το ιδιοτροπότερο πνεΰμα της εποχής του. Έκλινότανε στο δωμάτιό του, δεν έδεχότανε κανένα, δεν ήθελε να γευματίση με κανένα, ούτε με βασιλείς. Έργότανε κι έφευγε σάν σιιά. Και έτσι δεν εινε παράδοξο ότι μυστήρια και θύλλοι σχηματίζονταν γύρω από την άληθική ζωή του. Τέλος ο λόρδος Μάντλεστον και ή μίς' Αραμπέλλα εϋνοήθησαν από την τύχη. Κατόρθωσαν να γνωρισθουν με το μοναδικό φίλο του Παγανίνι, το Ναπολιτάνο Τζεννάρο Φολιέτα, ο όποιος άκολουθούσε τον καλλιτέχνη στις περιόδους του. Και ο Φολιέτα αυτός τους διηγήθη παράδοξα πράγματα. Και εν πρώτοις πώς έγνώρισεν τον Παγανίνι :

«— Κάποτε, άρχισε ο Φολιέτα, μιάν άνοιξη, γινότανε στη Φλωρεντία ο γάμος ένός συγγενούς μου. Οι προσκαλεσμένοι καθόμαστε στην όχθη του ποταμού Άρνου και γλεντούσαμε. Έγώ έπήρα μιιά κιθάρα και άρχισα να παίζω. Άμέσως όλοι φύγαγε ! Σχορηκιστήκανε κατά από τα δέντρα. Έγώ όμως έμεινα, πιζόντας για λογαριασμό μου... Έξαφνα ένας ψηλός άνθρωπος, χλημάς, με σπινθηροβόλονα μάτια, με άσπρα χυτά μαλλιά, βγήκε μπροστά μου, κάτου στη σιιά του πλατάνου. Άρπαξε από τα χέρια μου την κιθάρα και άρχισε να παίζη, να κρούη τις χορδές με έκτασι, ένψ τα μάτια του έλαμπαν με μανία. Θείοι ήχοι, άνεκδιήγητη άρχονία βγήκε από το όργανο, μαγικές νότες σκορηκιστηκαν στον άρματισμένο αέρα. Οι προσκαλεσμένοι τρέξαν όλοι σάν μαγεμένοι. Μόλις τους είδε ο άγνωστος κιθωροδός χτύπησε τη κιθάρα με όρημ στο δέντρο, την έσπασε και άφήνοντας μιιά διαβλική κραυγή, χάθηκε τρέχοντας μέσα στο γειτονικό δέντρο !.. Την άλλη μέρι έμαθα ότι ο Παγανίνι ήταν στη Φλωρεντία. Κατώρθωσα να άφάντασθε δυο κολλίες να φτάσω κοντά του και να γείνω φίλος του. Άπό τότε τότε συνοδούω παντού.»

Μιά μέρα ο έπιστήθιος φίλος του Παγανίνι ειπε στους Άγγλους : «Θέλατε να μάθετε ποιά εινε ή αίτια της ψυχικής αυτής καταστάσεως του καλλιτέχνη ; Άκούστε την άληθινή ιστορία της ζωής του : 'Ο Παγανίνι άγαπούσε την ώραία θυγατέρα ένός πλουσιού και ευγενούς Φλωρεντικου άρχοντα. Ή κόρη, σε μιιά συναυλία του μουσικού, επρόδωσε το αίσθημά της. Ένώ ο Παγανίνι έπαιξε μιιά παθητική ρωμάντζα, έκείνη έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό, δάκρυα τρέξαν από τα μάγουλά της και παρά λίγο να λιποθυμήση. Τή στιγμή έκείνη ο Παγανίνι έτελείωσε το κομμάτι, επροχώρησε άνήτυχος στο προσκήνιο. Και οι δυο φανήκανε ν' άλλάζουν ματιες. Έξαφνα, ένας κύριος επλησίασε την αίσθηματική νόρη, της έμψύχισε κάτι στο αυτί και την έπήρε από το θέατρο. Μερικοί περιεργαί του άκολουθήσαν. Σ' ένα στενό δρόμο στεκότανε μιιά άμαξα. Έμπήκαν μέσα και τ' άμάξι γλήγορα έφυγε. Άτ τη στιγμή έκείνη ή κόρη έμεινε άφαντη. Ή κοινή γνώμη ένοχοποιούσε τον καλλιτέχνη : έλεγαν δηλαδή ότι ο άγνωστος που την πήρε ήταν άνθρωπος του και την άπήγαγε για λογαριασμό του. Ή άνάκρισις δεν μόνονε να εξεκριβώθη την έννοχή του Παγα-



N. Παγανίνι

νίνι, αλλά δυο συγγενείς της νέας τόν εκάλεσαν σε μονομαχία. Ο Παγανίνι, σπαθιστής και σκοπευτής άγιος, έσκότωσε και τους δυό... Με άνεξηγητο τρόπο έγενε αφαντο, και ο καλλιτέχνης για μερικά χρόνια. Τέλος ξυθα - διηγείται ο Φολιέτα - ότι σπίζει μέσα στα ύπογεια ενός αρχαίου πύργου της Τσακάνας, ιδιοκτησίας συγγενούς της νέας εκείνης. Έτρεξα εκεί, και κρυφά, με χίλιες δυσκολίες, κατώρθωσα να μπώ. Βρήκα τόν Παγανίνι σε άξιοδόμητη σωματική και ψυχική κατάσταση, άν και δέν τόν κατοματειαχρισίζονταν, τού είχαν άφισει, για παρηγοριά, και τόν παρήφωμο βιολι του... Άλλά στη φυλοκή είχαν σπάσει όλες οι χορδές του βιολιού του, πλην της τελευταίας. Η ανάγκη να παίζει σε μία μόνη χορδή, τόν ανέδειξε τόσο μεγάλο καλλιτέχνη... Είχα άρκετά χρήματα μαζί μου. Έδαροδόκησα γενναίως τό δεσμοφύλακα και κατώρθωσα να τόν πείσω να δρα- πευτεύσει με τόν Παγανίνι... Η άπόδορσις έγενε με σκοτεινή χειμωνιάτικη νύχτα. Πέρασαν άπό τότε πολλά χρόνια, αλλά ο Παγανίνι δέν ήθέλησε ποτέ να μου πη τι άπλώνει ή αίσθηματική του Φλωρεντινή φλη,είνε όμως βέβαιον ότι τού άφροσε βαθύ πόνο στην καρδιά... Έγώ ύποθέτω μάλλον

ότι πέθανε...>

Ο λόρδος Μάντλεσκον και ή Άραμπέλλα, με τη μεσολάβρη του Φολιέτα, κατώρθωσαν τέλος, να γνωρισουν και προσοπισκός τόν καλλιτέχνη. Φαίνεται ότι, παρά τήν ηλικία του (ήταν τότε 53 ετών) ή Άγγλις τόν είχε αγαπήσει. Άλλ' ο Παγανίνι της ειπε : - Παιδί μου, παρεξηγείς τό αίσθημά σου... Δέν αγαπάς έμένα, αλλά εγώ ! (και της έδειξε τό βιολι του).

Μετά τη σκηνη αυτή, ο Ιδιόρρηθος καλλιτέχνης έξαφανίσθηκε και οι δυό Άγγλοι δέν μπόρεσαν να βρουν να ίχνη του. Γρίρισαν στην Άγγλία. Η Άραμπέλλα ύστερ' άπό ένα χρόνο πέθανε σ' ένα σανatóριο της Έλβατίας.

Ο Νικόλαος Παγανίνι πέθανε στα 1840 σ-ή Νίκαια. Άφρησ περιουσία τέσσερα εκατομμύρια φράγκα. Έπειδή όμως είχε έλθει σε διά- στασι με τη καθολική εκκλησία, ο Έπίσκοπος Πάριμας άπηγόρευε τήν τα- ρήν του, ως προδότου της εκκλη- σίας, στο κοιμητήριο. Τό λειψάνο του ήταν για ήμέρες άταφο σ' ένα δωμάτιο τού Νοσοκομείου της Νι- κιας και άκολούθω: της Βιλαφαρά- γκας. Τέλος οι συγγενείς του κατόρ- θωσαν με πολλά χρήματα να έπι- τύχουν τόν ένταφιασμό του στην ούλη της Έκκλησίας, κοντά στην άγαπητή του έπαυλι Γκαγιόνα, στα περίχωρα της Πάρμας, που μοχοβολά κάθε άνοιξη άπο τις ώραιότερες βιολέττες του κόσμου.



Ο ΣΑΡΣΑΙ ΚΑΙ Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ

Άληθινά παροιμιώδης έχει γίνει ή εργατικότητα, ή τάξις και ή μεθοδικότης του μεγάλου Γάλλου κρητικού και δημοσιογράφου Σαρσαι. Είνε εις όλους γνωστό τό ρητό του έξόχου αυτού συγγρα- φέως ότι στον δημοσιογράφο έπιτρέπε- ται να μη γράψη τό άρθρο του : «μόνο κατά τήν παραμονή τού θανάτου του...»

Και όμως τήν νύχτα τού θανάτου του αυτός ο Σαρσαι, όταν είχαν άρχίσει πια ή στυγρές της άγωνίας, ένθυμηθείς ότι τήν ήμέρα εκείνη, άρχισε να γράφη μια άπό τις δραματικές επιφυλλίδες του για τόν παρισινό Χρόνο» έπαγελάμβανε διαρκώς μέσα στο έπιθανάτιο παραλή- ρημά του :

Τήν επιφυλλίδα μου...τήν επιφυλλίδα μου... πρέπει να τήν γράψω... πρέπει... Έστω... και μη... Ο σοφός έτοιμοθάνατος είχε λησμο- νήσει τό ρητό του...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Μενόλογος Ιδιότροπου

— Έμένα δέν άρέσει διόλου ο ήλιος. Μόλις ξεμερλώσει βγαίνει κ' αυτός στη μέση, δθθεν πάς κάτι κάνει... Έγφ τό φεγγάρι τό καθμένο, μόλις νυχτώση βγαίνει και μάς φέγγει.

— Τά μικρότερα άλογα τού κόσμου εύρίσκονται εις τήν Σκωτία.



ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Π.

Τύπος μοντέρνας σιλουέτας. Η έμφανισίς της δίνει τήν έντύ- πωσι ενός ζωντανεμένου χροκί της «Βόγκ», διότι και αί τουα- λέτται της έκτός του ότι αντίπροσωπεύουν τήν τελευταίαν λέξιν της μόδας, διακρίνονται και διά τούς έκτάκτως καλαισθήτους συνδυασμούς των. Δέν λείπει άπό καρμιά σχεδόν χορευτική συγκέν- τρωσι, είνε φανατική θιασώτις τού χορού, και έχει κατατάξη τήν άττραξιόν της κοσμικής ζωής σε είδος σπόρ. Πηγαίνει, έρχεται, πα- ρευρίσκειται, χορεύει, όμλει μηχανικώς χωρίς να φανερωη μετα- λαγές έντυπώσεων, ή να έπιδείξη έπιθυμίαν άλλαγής αυτών. Κοι- κλιστική έμμορφία, ξανθόχρσα μαλλιά, έπηραστική κοιμότης, κατακληκτική - πολλάκις - ή έμφανισίς της, υπό έσποιν άρμονικού συνόλου. Μιά ένδιαφερόση άντίθεσις είνε ή λεπτή σάν «Σάξ- ώραιότης της με συνδιαφορμένη ιδιοφυϊαν και έπιδεδιόττητες σπα- νίων σπόρ - γούφαν, και κυρίως σωφέρ κατακληκτική.

Η Μονταιν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν Δευτέραν μπριτζ και ραμί σε στενόν φιλικόν κύκλον παρά τω κ. και τη κ. Στάθη Κατσικογιάννη.

— Παρευρέθησαν κ. Παπάγου - ώραιότατη σιλουέττα με άσπρό- μαυρα, - κ. Κ. Μεταξά με μώβ, κ. Π. Παρόγλου με βερ άμάντ, κ. Καίτη Παγκάλου έκτάκτως ώραιά με μαύρα και χρυσά, κ. Γ. Με- ταξά έκμιστική φυσιογνωμία, - κ. Φ. Θεοδόρη, κ. Λίτσα, κ. Χέλιη - τό γένος Τριανταφυλλάκου - ύιέρ ποτε χαριτωμένη, κ. Δ. Φω- τιάδη με μαύρα, κ. Γ. Μακνά επίσης μαύρα, κ. Οικονόμου πολύ σικ τουαλέττα βιολίν, δις Τζέκη Τριανταφυλλάκου, και τούς κ. κ. Κ. Μεταξάν, Μ. Οικονόμου, Παπάγου, Γ. Μανκιάν, Κουντουριώ- την, κλπ.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν δεξιώς μαστίχας παρά τω κ. και τη κ. Εύλαμπίου εις τήν θαυμασίαν έξοχίαν έπαυλίαν των. Αί ταράτσαι είχαν μεταβληθ ή σε χορευτικόν τετραίν.

— Μεταξύ των κεκλημένων ήσαν κ. και δις Π. Μακρή, κ. και κ. Άλ. Μελέγχοβιτς, δις Άλεξ Π. Σαϊκόν πολύ εύμορφη με ρόζ ζωφρέτ, κ. και κ. Κιμ. Τριανταφύλλου πολύ σικ με τουαλέττα λευκή, κ. και κ. Φωκά, κ. και κ. Σ. Χαρολάου, κ. και κ. Τσουδε- ρού, κ. και κ. Βωττή, κ. και κ. Άγαπητού, κ. και κ. Άντωνιάδη.

— Έκτάκτως έπιτυχείς αι ίπποδρομιαί της σης παρελθούσης Κυ- ριακής. Άρκεται κυρία έπωφεληθείσαι τής συννεφιας φορούσαν τά νέα τους χειμερινά παλτά και φορέματα.

— Άντιθέτως όμως ύπήρχαν και πολλές κυρίες αι όποιες φο- ρούσαν παλαιαρινά φορέματα μερικά δέ άπ' αυτά ήσαν έξομα, ως να έπρόκειτο περί χορευτικής συγκεντρώσεως.

— Τελευταίως στις κούφρες έπικρατεί ντισίμο άπλό, είδος σπόρ, ή φορέματα άπλά, χωρίς να λει- πουν φυσικά και τά πολυσύνθετα φο- ρέματα, μεταξυ των όποιών ένα γαρ- νιρισμένο με πούλιες χρωματιστές και άλλο βελούδο μεταξωτό γαρνιρισμένο με πτερό.

— Άρμονικά σύνολα είχαν όλίγι- σται μεταξυ των όποιών κ. Λαμπριζή έξ Άλεξανδρείας με φόρεμα γκρι και μαντώ γκρι ντυμπλαρισμένο με πτι γκρι, κ. Δ. Λι βέρδου φόρεμα άπλούστα- τόν γκρι και μαντώ χαριτωμένο όμοιό- χρωμον καπέλλο στον ίδιο τόνο, δις Δ. Άντωνοπούλου με τζερεξέ πράσινο και λευκή έσάρπα και φούστα πλισσε πράσινη, καστόρι πράσινο, δις Σ. Πα- παδοπούλου τζερεξέ μεταξωτό μπέξ,μαν- τώ κασά μπέξ και καφέ. Ένα παριζιά- νικο σύνολον ή κ. Ρήξ, έκτάκτως σικ τουαλέττα βιολίν, ή κ. Μπότσα χαρι- τωμένη σιλουέττα, ή δις Π. Λάμπρου.

Η Μονταιν

Α Φ Ι Ξ Ε Ι Σ

Επανήλθεν εκ Παρισίων ή γνωστή καλλιτέχνης μόδισσα κ. Βάσσα Ιατρου κομισσα πλουσιαν συλλογήν γυναικείων φορεμάτων και ειδών διά τό έπι της όδου Σουλτάνη 12 «Θ α λ α σ σ ι Σ α λ ο ν ι κ ο ν», των όποιών ή έκθεσις άρχίζει εντός όλίγου.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τό 4ον φύλλον της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», τό όποιον εκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 16 τού μηνός. Άφθονία εκλεκτής ύλης και θνα- μασίων εικόνων. Μεταξυ των άλλων εκλε- κτών περιεχομένων της είνε και τά εξής : Τά «Βασιανιστήρια κατά των Μεσαίωνα», ο «Ροδόλφος και ή Μαρία Βετσέρα», οι «Μεγάλοι Κυκλώνες», ο «Κινηματογράφος στην Ίαπωνία», ή «Γρελλή Βασίλισσα της Άραγώνος Ίωάννα», ή «Βασίλισσα Θάμα- ρις», τά ύπέροχα διηγήματα, «Άποχαριε- τισμός», «Άγγέλου Θάνατος», «Διψασμένη γι' άγάπη», ο «Παντοκράτορας», ή «Κλέ- φτρα», τά «Παράξενα τού Έγκεφάλου», «Πολύτιμα χειρόγραφα και βιβλία» και ά- πειρα άλλα διηγήματα, παραμύθια, περιε- ργα, άστεϊα, ανέκδοτα, μόδες, ποιήματα έλ- ληνικά και ξένα, γελοιογραφίες, φωτογρα- φίες έλληνικές και ξένες, κ.λπ. κ.λπ. κ.λπ.